

ח"כ אורה נמיר

ואפשר שלא לאהוב בין חברי-כנסת ממיפ" יובם נמנים עם הסוג אורה נמיר, כי אין שהברת-כנסת נכבדה ציבוריים, היא פשוט היא גם לא תתרום ואפילו לא לחינוך, חרונו.

רפאל איתן ואפשר מדעי שערכתי בין עובד מראה, שרובם רפול אפשר להסכים ה ופעל, עושה ופועל

הכנסת. אין לה שום הכשרה בנושאי חינוך, כפי שאין לה כל הכשרה בנושאי ציבור. נמיר היתה פקידה וקצ' רנית, וככל הנראה היתה נותרת באלמוניותה, לולא פגשה את מרדכי נמיר המנוח. נמיר, שר וראש-עיר, היה אחד מראשי מפא"י והסערה הרכילותית שפרצה עם נישואיו לאשה הצעירה ממנו בהרבה, העלתה את אורה נמיר לתודעת הציבור.

בתקופה שבה היה נמיר עדיין בחיים, לא בלטה נמיר, מילבד כמה סיפורי רכילות שנקשרו מסביב לשמה. אחרי מותו של נמיר, דאגו ראשי מפא"י לאלמנה, שהשתייכה כבר לגילדה שלהם, והתחילו להעניק לה תפקידים ציבוריים.

אף אחד מהם לא שיער שהיא תגיע לכנסת. יש להניח כי אילו העלה אז מישהו רעיון כזה, היו הכל פורצים בצחוק. אך במיפלות העבודה של השנים האחרונות אסור לספר בדיחות, כי כל בדיחה הופכת בה למציאות.

בתחילת הכנסת הקודמת העניקו לנמיר את ראשות ועדת-החינוך. לא ביגלל כישוריה, אלא ביגלל נידודיה. סיפר לי בזמנו אחד מראשי המערך, שהוא מממליכי-המלכים יושבי-ראש הוועדות: "אם אורה נמיר היתה רוצה להחליף את שמעון פרס, היינו נתונים לה גם את זה, רק להיפטר מהנידודים שלה."

אורה נמיר לא לקחה את עבודתה ברצינות, והיא ראה: 20 אחוז מתושבי מדינת ישראל הם עד היום

תקרות מסוימות, ליה, מראה עד כמה ועדת-הכנסת לביקורת האחד, דו"ח מבקר בצה"ל לא נערכו בטאויותיו של מפקד רשף, נגד הקיצוצים

מה לומר. לאורה יא היתה בעצירותה אומנם, באנשי-צבא, בנושאי צבא וביטחון. סת זה היה מספיק. גם יופיע בעיתונים: צעק בחינוך במקום

יר הכין את הצבא — טוב יותר אפילו מטכ"ל של לפני מלחמת-העלה את חמתה של העובדה, ש"הרמטכ"ל את הצבא. מטכ"ל משקיע לילות מהמפוארות בעולם, זכרה להכין חיילים רק לקראת שירותם המדינה.

אש ועדת-החינוך של

אנאלפנטים. היא אמנם יומה דיונים בוועדה שלה, הגישה שאלות והצהרות, אך הקו שהינחה אותה היה: מה יזכה לכותרות בעיתונים ומה לא. לנמיר ניתנה ההזדמנות, בתוקף היותה יושבי-ראש הוועדה, להיות כלבי-השמירה של החינוך בארץ. היא יכולה היתה להזעיק שמים וארץ למראה אלפי ועשרות אלפי בני-הנוער הנוזקים לרחוב מבלי לקבל חינוך — אך מן המעט שהיא למדה בכנסת היא הבינה שנושאים כאלה לא זוכים לכותרות או לראיונות בטלוויזיה. רפול, מי שנחשב לאיכו, לוחם ואדם נוקשה, הבין את מה שאורה נמיר היתה צריכה להבין. הוא הבין שגורל צה"ל ועם ישראל תלוי רק בדבר אחד: חינוך.

לפחות במיקרה זה, כשרפול הבין, רפול עשה. הוא נכנס לבעיית החינוך בכל המרץ והמשאבים שעמדו לרשותו. עשרות בתי-ספר להשכלת יסוד הוקמו במחנות-נופש צבאיים, במחנות עורמיים שאפשר היה "להפ" קיע" אותם לצורך זה ובמימנים של הוועד-למען

הרמטכ"ל הצליח במקום שבו י"ד ועדת-החינוך נכשלה - ולה כבר נאס צמנו

החייל. קצינים, מבכירי הלוחמים של צה"ל, קיבלו פקודה לעזוב את יחידותיהם ולצאת ולהקים את בתי-הספר. מאות חיילות נלקחו מאחרי מכוונות הכתיבה ומלמד מיחמני הקפה של הקצינים, עברו קורסים והתחילו ללמד אלפי חיילים, שפעם צה"ל לא היה טורח כלל לגייסם.

מיפעל החינוך של רפול הוא המיפעל הציוני הגדול ביותר שנעשה במדינה הזו מאז קליטת העולים החד-שים, בתחילת שנות ה-50.

אבל למישהו, נאמס הרמטכ"ל הזה המתעסק בחינוך. כשם שהחינוך הוא מיפעל הגדול של רפול, כשם שמיידת הקינאה היא התכונה הגדולה ביותר של ח"כ אורה נמיר. העובדה שהיא נכשלה, למרות שהיא מקבלת משכורת עבור זה, לנסות ולהבריא את החינוך בארץ, לא הביאה אותה להרים ידיים, לבקש סליחה ולאמר: "אני קטנה בשביל נושא כה גדול." כישלונה הביא אותה לתקוף את מי שמנסה ומצלחי.

הצהרות מסוג זו של אורה נמיר פוגעות במיפעל החינוך של צה"ל. אבל לאורה נמיר לא כל-כך חשוב שחיילי צה"ל יהיו טובים יותר. לה יש דברים אחרים שמעסיקים אותה.

יוסי ינאי, תל-אביב

אך האמנם הישראלי המצוי איננו, "פראייר" ? מתי הוא, בכל-זאת, נותן שיעבדו עליו, שיפול בפה, אפילו מבלי שירגיש? במולדת, בישראל עצמה! מסתבר שבמולדת האהובה ניתן לעבדו עליו!

הפראייריות הזו מתבטאת לא בזוטרות כמו בחו"ל — שיחה טלפונית חיונם, או נסיון לעלות על האוטו-בוס מבלי שלם. כאן, בישראל, יש לנו עסק עם ישראלים אחרים, וכולם מכירים את הפאטנטנים הקטנים האלה.

לא, לא. בישראל הולכים בגדולות — החל במקרה, במזגן במכונית ובנטיעה לחוץ-לארץ, שמחרס מרקיע שחקים, בלתי פרופורציונלי ובלתי-צודק, וכלה, כמובן, בפוליטיקה. אתה רוכש מקרה. הסכום — פי ארבעה או פי חמישה מזה שמשלמים בחוץ-לארץ, למרות שה מדובר במוצר חיוני ביותר באקלים הארץ. אתה

המקום היחיד שבו מחגלה הישראלי נכפראייר - הוא מולדתו. כאן הוא "אוכל אותה!"

משלם מראש, ומקבל את התמורה, אם בכלל, כעבור חודשים. את ההובלה אתה משלם בעצמך. בחוץ-לארץ ההספקה היא מיידית, ועל חשבון בית-המיסחר.

אתה קונה זירה — מציאה! מחירה העצום חסר פרופורציה למשכורת. מאין הכסף? מגרדים מפה ומשם סכומי-עתק. אתה משלם בהרשמה, ומסיים את כל השתלום עוד לפני שקיבלת את המפתח לדלת דירתך (ואחר-כך לך צעק קבל עולם על איכות גרועה בבנייה!) ומה שם? אתה משלם עשרה אחוזים ממחיר הדירה ונכנס לתוכה. את היתר תשלם בריבית נמוכה משך 10 או 15 שנים.

הישראלי הוא לא, "פראייר" — הוא רק, "אוכל אותה" בלי להרגיש. והפירסומות בתה-הרמה ברדיו, אלה החודרות עמוק-עמוק — אף אחד לא נלחם בהן. האם הן אינן מעידות שהפירסומאים יודעים

עוֹלָם הַיָּמִין

פראיירי י"ד?

וחרת, כאשר הבנינים הרכבת של קופנהאגן למרחוק מאין באו — הם במבוכה והצטני עזרתי. "האם תוכל לו, למה לא", ענית שוב מהיר של השער. דולר" — אמר הגבר, זעק שהתכוון לערוך אין לי חמישה דולר

הזוג (שאפילו לא נו, לוחש' לה בקול

"פראייר" (הדרכת ת מדוברת: "אדם זה" אם יש טלפון מצא אותו. אם יוכל גויים — למה לא. (שבו נרשם כבוד) ו, תמיד אפשר לשעון אנגלית, וכיו"ב.

ציאות הזולות ביותר, אם (והוא יקח אותן קל עורף, ואם המוכ-הרי שהוא גם ייתפס

ס', כיצד, לסדר' או אהירות, שלא תבייש חמסין בארץ. מובן תכונותיו של התייר להוכיח ש, הישראלי

אך הצלחתה של ריאנצי — היתה עשוייה במתכונת האופ' ישנה המוכרת — הפכה את ואגו היום. הוא מונה כמנצח התיזמורו תית של דרודן, ושמר על מישר משך שש שנים תמימות.

האופרה הבאה שכתב, היתה סיפורו של האביב שנשבה בקי וגוס, ומאבקו לגאולה. ואגנר לטעם הקהל. אופרה זו התרחקה הקלאסי עוד יותר. הוא העלה הבמה ב-1845, ולצערו נהנה באותם קטעים שהזכירו לו את הקלאסי. ואגנר לא נכנע. הוא כתב על-פי הקו החדש שלו, אופרה הבאה, לז'הנרין, על בנו הברבור, של פרסיפאל האגדי, אן פיק להעלותה על הבמה בדרודן.

מהפכן

מ הפכת 1848 בצרפת היוז אירופה, ובסכסוגיה התחול דה קצרה. ואגנר הצטרף למור' מהרה הרה עליו להימלט מפניו המלך הפרוסי, פרידריך וילהלם שהיה מעריך גלוב של האופרות יות. המלך הפרוסי חש לעזרתה סכסוגי, וריכארד ואגנר, מנצח המלכותית, חילק כרוזים שקראו ארצו לערוך מצבא הערעיר ולה מורדים.

כמה מחבריו של ואגנר לבריה אך הוא ואשרו מינה הצליחו וויימאר, שם נטלם המלחין ההוגו ליסט תחת חסותו. זסיפק להם להמשיך בבריחה לשווייץ. ואגנר התגורר בשווייץ במרביח השנים הבאות, שבהן לא היה מ את ראשו בגרמניה. המורד במל גולה פוליטי.

עתה כימעט שלא כתב מוסי התרכז בכתיבת מאמרים תיאור עניינים מוסיקליים. אך התחיל את המהפכה השנייה שלו: ארב רות שבאו לפאר את אגדת מהמיתולוגיה הגרמנית.

זו היתה התקופה שבה התבלטן שמיות של ואגנר ולבשה צורה חיבורו "ידות במוסיקה פורסם תחת שם העט ק. פריידאנק (מחש שיה). אך הסיגנון היה מוכר, ואגנר לא טרח להתכחש לאבו המאמר. בחיבורו טען ואגנר כי החומריים מונעים את התגשם הגרמנים הטהורים, התגשמות שב אינסטינקטים הטהורים של העם גי משום כך, טען ואגנר, על להיעלם מהחיים הגרמניים.

לא היתה זו השקפה יוצאת-ד רופה של אמצע המאה ה-19. שמיות פשתה בכל מקום. ובחוגי טוראליס והאמנים לא פחות מא פוליטיקאים או פשוטי-עם. סוצי ואנרכיסטים, כמו קארל מארכס באקונו, והיסטוריונים כג'וזף אר גוביגו, היו ננועים באנטי-שמיות אותה. להבדיל מכמה אנטי-שמנים ניתן היה לומר על ואגנר: "כמה הטובים ביותר היו יהודים, וה אנטי-שמי למרות זאת." ואגנר רחש טינה למתחרי הגדולים, פליכס מנדלסון-ברתולדי וג'קומו בר (ששמו האמיתי היה יעקוב ליו אך לא נרתע מידידותם האישיה צועית של יהודים אחרים.

אנטי-ש ויחס

ה אנטי-שמיות שזו נבעה מקור שממנו נבעה באותה האופרות של המחזור הניבלונגי, לה זכר באופרות הללו. ואגנר חי שמי משנה שהיה לאומן גרמני. ו הסיבה לכך שהתחיל לשוב את לאופרות מן המיתוס הצפוני הק לבושו הטבטוני. מיתוס זה הפגאו רה, משותף לכל העמים של צפון ומרכזה. הוא מתבסס על עלילת האילילים, המלכים והאבירים ש קדם וימי הביניים, קודם לחדירת ובימים הראשונים של כרישטי מונותאיסטית החדשה. העלילות סמנים וכשפים. אמנות תולות טבה אלימים. כמו בכל מיתוס עכ מון — בעניין זה אין התנ"ך יש הערצה לכוח הגם. הכובש נש מות חדשות. המונע על-ידי אינס